

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαὰμ Μετεωρίτου

Μποροῦμε, φίλοι μου, νὰ «ταξιδεύουμε» στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας μὲ καλὴ, ἀλλὰ καὶ κακὴ διάθεση• μὲ λαμπερὸ βλέμμα... ἢ καταρρακωμένο ὕφος• ὅλα εἶναι παιχνίδια τοῦ μυαλοῦ... ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται!

Ἐφ' ὅσον δὲν μποροῦμε ν' ἀλλάξουμε τὴν πραγματικότητα, ἄς ἀλλάξουμε τὰ μάτια ποὺ τὴ βλέπουν!

Ἐνα χαμόγελο ἀξίζει πολλὰ, δὲν διαρκεῖ παρὰ μονάχα μία στιγμή, ἀλλὰ ἡ ἀνάμνησή του, εἶναι αἰώνια... δὲν μπορεῖς νὰ τὸ δανειστῆς, οὔτε νὰ τὸ ζητήσης, οὔτε νὰ τὸ κλέψης... μόνο ἂν σοῦ τὸ χαρίσουν ἔχει ἀξία, μεγάλη ἀξία!!!

Ἐνῶ δὲν στοιχίζει τίποτα, εἶναι τόσο πολύτιμο!

Κάνει πλούσιο ἐκεῖνον ποὺ τὸ δέχεται, συνάμα, ἐκεῖνος ποὺ τὸ δίνει δὲν φτωχαίνει!

Ἐνα χαμόγελο, ξέρετε τί κάνει;

- ▣ ἀναπαύει τὸν κουρασμένο...
- ▣ δίνει θάρρος στὸν ἀπογοητευμένο...
- ▣ παρηγορεῖ τὸ λυπημένο...
- ▣ ἀναπτέρωνει τὴν ἀισιοδοξία...
- ▣ δημιουργεῖ εὐτυχία στὸ σπίτι...

Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ χαμόγελο, δὲν δανείζεται... δὲν κλέβεται... δὲν ἀγοράζεται... δὲν παίρνεται ἐκβιαστικά, γιατί ἡ ἀξία του εἶναι μόνον ὅταν δίνεται ἀπὸ καρδιάς!

Ἡ πιὸ χαμένη ἀπὸ ὅλες τὶς μέρες μας, Φίλτατοί μου Φίλοι, εἶναι ἐκεῖνη ποὺ δὲν καταφέραμε νὰ χαμογελάσουμε, ἔστω καὶ σὲ ἕνα ἄνθρωπο... ἔστω καὶ στὸν καθρέπτη!!!!

Καὶ ἂν καμμιά φορὰ συναντήσουμε κάποιον ἄνθρωπο, οἷοίς δὲν μᾶς χαρίσει τὸ χαμόγελο ποὺ ἀξίζουμε, ἂς φανοῦμε ἑμεῖς γενναιοδωροί, ἂς γίνουμε ἑμεῖς ἀνώτεροι ἄνθρωποι καὶ ἂς τοῦ δώσουμε ἑμεῖς τὸ δικό μας, ξέρετε γιατί;
γιατὶ κανένας δὲν τὸ ἔχει τόση ἀνάγκη, ὅσο ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δώσῃ.
Χαμογελάστε, λοιπόν!